

ARS CELEBRANDI – katecheza przed Mszą świętą 26.05.2024

Określenie *Ars celebrandi* oznacza sztukę pięknego celebrowania Mszy świętej, która dotyka płaszczyzny znaków, symboli, gestów, języka, muzyki i śpiewu, paramentów i szat, architektury i sztuki sakralnej, ale także wiary i życia wszystkich uczestników liturgii, z celebransem i posługującymi na czele.

Zasadniczą sprawą dla pięknej celebracji jest właściwe rozumienie liturgii, jako **dziela Boga**, który jest inicjatorem i głównym działającym w liturgii. Przyczyną powszechnej banalizacji i odarcia liturgii z piękna, jest przeakcentowanie w niej czynnika ludzkiego i niedocnienie działania Bożego. Kard. Gerhard Müller mówił: „Liturgia jest sakramentalnym uczestnictwem, widzialnym i konkretnym, w życiu Boga w Trójcy. Dlatego to nie tylko jakaś gra, teatr, autoekspresja odczuć, serca, idei, wymiaru społecznego. Liturgia katolicka to rzeczywisty, obiektywny, konkretny wyraz relacji, w której sam Bóg chce dzielić życie z nami, Jego stworzeniami”. Błędem byłoby stosować do liturgii kryterium świeckiego poczucia piękna. W pięknie liturgii nie chodzi bowiem tylko o przeżycia estetyczne, ale duchowe, chodzi o poznanie blasku piękna samego Boga. Benedykt XVI w adhortacji *Sacramentum caritatis* pisał: „Liturgia jak i Objawienie chrześcijańskie, ma wewnętrzny związek z pięknem: jest blaskiem prawdy. (...) Odnoszenie się do atrybutu piękna nie jest jedynie estetyzmem, ale jest sposobem docierania do nas prawdy o miłości Boga w Chrystusie poprzez piękno. (...) Prawdziwym pięknem jest miłość Boga, która definitywnie objawiła się nam w tajemnicy paschalnej. Piękno liturgii jest częścią tej tajemnicy; ona jest najwyższym wyrazem chwały Bożej i stanowi, w pewnym sensie, otwarcie się Nieba ku ziemi. (...) Piękno nie jest więc jedynie czynnikiem dekoracyjnym liturgii; ono jest jej elementem konstytutywnym, gdyż jest atrybutem samego Boga i Jego Objawienia. Wszystko to winno sprawić, byśmy byli świadomi, jaką należy zachować uwagę, by liturgia jaśniała zgodnie z jej właściwą naturą” (nr 35).

Ars celebrandi to czynienie czegoś świętego, wykonywanie świętej czynności, z radością, świątecznie i uroczyście. Pięknie celebrować liturgię znaczy najpierw celebrować wiernie z zasadami Kościoła, a nie „po swojemu”, pod presją chwilowej mody. Św. Jan Paweł II w encyklice o Eucharystii pisał: „Kapłan, który wiernie sprawuje Mszę świętą według norm liturgicznych, oraz wspólnota, która się do nich dostosowuje, ukazują w sposób dyskretny, lecz wymowny swą miłość do Kościoła” (*Ecclesia de Eucharistia*, 52). Po drugie – pięknie celebrować, to celebrować w sposób naturalny, właściwy sobie tak, aby liturgia nie była sztuczna i dziwaczna, ale wypływała z wiary i była przy tym piękna. Wreszcie pięknie celebrować to zadbać o prawdziwość znaków, gestów, języka, wyposażenia świątyni, dekoracji itd. Prostota gestów i umiarkowanie znaków przewidzianych w określonym porządku i czasie liturgii, przekazują i angażują wiernych bardziej niż sztuczne, niestosowne dodatki.

Niech zatem każda liturgia w naszych świątyniach będzie piękna w swojej szlachetnej prostocie i niech prowadzi do zaangażowanego udziału w niej wiernych, a przez to do odnowy całego życia Kościoła.